

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 100/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov

zastúpených JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s. r. o., Južná trieda 28, Košice, proti postupu Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/216/2015 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/216/2015 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Okresnému súdu Stará Ľubovňa **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. 2C/216/2015 konal bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume každému po **1 000 eur**, ktoré im **j e** Okresný súd Stará Ľubovňa **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Okresný súd Stará Ľubovňa **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **1 690,15 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. februára 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/216/2015. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Zároveň žiadajú o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 10 000 eur pre každého zo sťažovateľov, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou doručenou okresnému súdu 7. decembra 2015 domáhali určenia, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva. Okresný súd rozsudkom č. k. 2C/216/2015-202 z 19. marca 2018 žalobe vyhovel a žalobcom (sťažovateľom) priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku okresného súdu z 19. marca 2018 podali žalovaní odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 5Co/122/2018-271 z 25. júna 2019 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Žalobcom priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku krajského súdu podali žalovaní dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Cdo/66/2021 z 31. mája 2023 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd vo svojom uznesení v podstatnom konštatoval, že krajský súd sa napriek výslovnému príkazu v § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalovaných uvedenými v odvolaní a následkom toho došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

5. Následne krajský súd uznesením č. k. 5Co/51/2023-371 z 30. novembra 2023 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V napadnutom konaní nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti meritórne rozhodnuté.

6. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 100/2024-13 z 21. februára 2024 bola ústavná sťažnosť sťažovateľov prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

7. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že sťažovatelia doručili okresnému súdu 18. januára 2024 dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5Co/51/2023-371 z 30. novembra 2023. Okresný súd v súčasnosti vykonáva procesné úkony nevyhnutné k predloženiu spisu najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti zrekapitulovali doterajší priebeh napadnutého konania, pričom na vytvorenie obrazu na celú situáciu dali do pozornosti, že spor v podstate trvá už od roku 1989, teda od smrti otca sťažovateľov. Napadnutému konaniu predchádzalo pôvodné konanie o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, ktoré bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 5C/99/90 a bolo skončené uznesením Krajského súdu v Košiciach o schválení súdneho zmiernu z 27. júna 1996. Žalovaný v 2. rade však počas sporu (v roku 1992) rodinný dom zapísal do svojho vlastníctva na základe potvrdenia Obecného úradu Šarišské Jastrabie a ihneď ho darovacou zmluvou previedol na svoju dcéru (žalovanú v 1. rade). Tá v roku 2002 požiadala o zmenu údajov na liste vlastníctva správu katastra, ktorá 8. novembra 2002 zmenila zápis na liste vlastníctva tak,

že ju zapísala za výlučnú vlastníčku domu. Sťažovatelia sa o tom dozvedeli až na dedičskom konaní v roku 2005, keď im notárka oznámila, že na liste vlastníctva nie sú označení ako vlastníci poručiteľia. Následne požiadali o zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania. Keďže od zmeny zápisu uplynuli 3 roky, správny orgán už nemohol zmeniť svoje rozhodnutie. Spor však trval až do roku 2013. Následne podali sťažovatelia žalobu o určenie vlastníckeho práva. Z uvedeného vyplýva, že vďaka postupu štátnych orgánov nemajú už 35 rokov vyriešený spor. Napadnuté konanie pritom prebieha už 9 rokov a koniec je v nedohľadne.

9. Sťažovatelia sú toho názoru, že svojím postupom a správaním nedali dôvod ani príčinu, aby súdne konanie prebiehalo tak dlho, teda nezapríčinili prieťahy v konaní.

10. Vec nie je skutkovo ani právne taká zložitá, aby napadnuté konanie malo trvať taký dlhý čas, predovšetkým aby najvyšší súd o dovolaní rozhodoval 4 roky. Z uvedeného je zrejmé, že záležitosť sťažovateľov nebola pred súdom prejednaná v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov, preto bola sťažovateľom spravodlivosť odopretá.

11. Sťažovatelia už vyše 34 rokov žijú v sporovom konaní, pričom pri takej dlhej dobe je už s prihliadnutím na vek sťažovateľov ohrozená možnosť dožiť sa konečného rozhodnutia. Zároveň dali ústavnému súdu do pozornosti, že dĺžka napadnutého konania sa opäť predĺži, keďže žalovaný v 2. rade zomrel 14. apríla 2022 a ani najvyšší súd, ktorý rozhodol o dovolaní 31. mája 2023, a následne ani krajský súd, ktorý rozhodol 30. novembra 2023, si danú skutočnosť nevšimli. Oba súdy konali a rozhodovali vo veci napriek tomu, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

12. Podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení zrekapitulovala doterajší priebeh napadnutého konania, ktoré považuje za právne zložitú, o čom majú svedčiť aj rozhodnutia nadriadených súdov, ktoré sa s námietkami uvedenými v odvolaní a dovolaní nevysporiadali samy, ale túto povinnosť preniesli na okresný súd. Právna zložitosť je teda spôsobená otázkou podmienky konania – prekážky rozsúdenej veci, otázkou vlastníctva poručiteľov k predmetu sporu, vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva poručiteľov v rámci sporového konania a vydržania predmetu sporu žalovanou a otázkou jej dobromyseľnosti.

13. Podpredsedníčka okresného súdu poukázala na skutočnosť, že sťažovatelia okresnému súdu nevyčítali dĺžku konania pred okresným súdom, ale namietali dĺžku odvolacieho a dovolacieho konania. V súvislosti s obdobiami, keď bol spis postúpený krajskému súdu a najvyššiemu súdu uviedla, že celková dĺžka obdobia, keď bol spis mimo okresného súdu, predstavuje 46 mesiacov. Zodpovednosť za dĺžku odvolacieho a dovolacieho konania nemožno pričítať okresnému súdu, ktorému v súčasnosti bráni v rozhodovaní prekážka v podobe dovolacieho konania iniciovaného na základe dovolania podaného sťažovateľmi.

14. V súvislosti s prieťahmi zapríčinenými správaním sťažovateľov predsedníčka okresného súdu uviedla, že k dĺžke konania prispela skutočnosť, že 2 súdne pojednávania boli odročené aj na žiadosť sťažovateľov na účely uzatvorenia mimosúdnej dohody. Sťažovatelia taktiež neoznámili

okresnému súdu skutočnosť o úmrtí žalovaného v 2. rade, keďže išlo o ich blízkeho príbuzného (brata) a disponovali danou skutočnosťou od 14. apríla 2022.

15. Podpredsedníčka okresného súdu pripúšťa, že okresný súd je zodpovedný za vzniknuté prieťahy za obdobie od 11. novembra 2019 do 5. októbra 2020 (obdobie od doručenia vyjadrenia k dovolaniu až po jeho zaslanie dovolateľom). Zbytočné prieťahy ospravedlnila procesnou chybou spôsobenou vyšším súdnym úradníkom a zmenou v osobe asistentky senátu. V závere svojho vyjadrenia predsedníčka okresného súdu poukázala na meritórne závery najvyššieho súdu uvedené v zrušujúcom uznesení a s tým súvisiacu skutočnosť, že najvyšší súd sa uvedeným rozhodnutím odklonil od svojej ustálenej rozhodovacej praxe. Procesné nedostatky boli najvyšším súdom vyčítané vo vzťahu ku krajskému súdu, ktorý sa nedostatočne vysporiadal s argumentmi uvedenými v odvolaní.

III.2. Replika sťažovateľov:

16. Vzhľadom na obsah spisu a vyjadrenie okresného súdu ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľov na zaujatie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote je založená na nekonaní, resp. neefektívnej činnosti konajúcich súdov v napadnutom konaní. Sťažovatelia však v petite ústavnej sťažnosti označili ako subjekt porušujúci nimi označené práva podľa ústavy a dohovoru výlučne okresný súd. Pre rozhodnutie ústavného súdu z toho vyplýva, že aj pri prípadnom zistení existencie zbytočných prieťahov zo strany krajského súdu, resp. najvyššieho súdu nie je oprávnený konštatovať porušenie označených práv danými súdmi, pretože v zmysle § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania.

18. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

20. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 CSP. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

22. Predmetom napadnutého konania je určenie, či nehnuteľnosti patria do dedičstva. Uvedená vec tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. O osobitnej skutkovej zložitosti možno hovoriť v súvislosti so skutočnosťou, že v konaní došlo k vydaniu viacerých rozhodnutí (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/66/2021 z 31. mája 2023 a krajského súdu sp. zn. 5Co/51/2023 z 30. novembra 2023), pričom konajúce súdy za pasívne legitimovanú považovali osobu, ktorá už bola v tom čase po smrti. Uvedená skutočnosť má a do budúca bude mať nepochybne vplyv na dĺžku konania.

23. Pri hodnotení správania sťažovateľov ústavný súd po preskúmaní súdneho spisu konštatuje, že dĺžku konania ovplyvnilo aj ich správanie, keďže 2 súdne pojednávania boli odročené na ich žiadosť na účely uzatvorenia mimosúdnej dohody, ku ktorej napokon nedošlo. Ústavný súd v súvislosti so správaním sťažovateľov taktiež uvádza, že im nič nebránilo oznámiť súdu skutočnosť o úmrtí žalovaného v 2. rade (brata sťažovateľov) v čase, keď k danej skutočnosti došlo, a nenamietat ju následne až v dovolaní. Včasným oznámením uvedenej skutočnosti by neboli vydané zjavne chybné rozhodnutia a rovnako by nemuselo dôjsť ani k poslednému dovolaciemu konaniu, keďže práve uvedená námietka je dovolacím dôvodom aktuálne podaného dovolania sťažovateľov. Iste, nebolo povinnosťou sťažovateľov uvedenú vec súdu oznamovať a mali ju primárne oznámiť žalovaní, ktorí sú navyše zastúpení právnym zástupcom, no iniciatívni v danom smere mohli byť aj sťažovatelia.

24. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup konajúceho súdu. Ústavný súd po dôkladnom rozbere súdneho spisu konštatuje, že okresnému súdu v období od podania žaloby (7. decembra 2015) do vyhlásenia prvého meritórneho rozsudku (19. marca 2018) nemožno v kontexte označených práv nič vyčítať. Okresný súd bol v konaní aktívny a procesné úkony vykonával v zodpovedajúcich lehotách. K odročeniu nariadených pojednávanií došlo na žiadosti strán sporu na účely uzatvorenia

mimosúdnej dohody, ku ktorej napokon nedošlo. Následné obdobie od predloženia spisu krajskému súdu do rozhodnutia o odvolaní a vrátenia spisu okresnému súdu, teda od 19. júla 2018 do 31. júla 2019, ústavný súd nekladie na zodpovednosť okresnému súdu, keďže spis bol mimo jeho dispozičnej sféry.

25. V súvislosti s obdobím po doručení prvého dovolania však ústavný súd konštatuje, že bolo sčasti ovplyvnené aj nečinnosťou a nesústređeným postupom okresného súdu. Okresný súd bol nečinný v období vykonávania procesných úkonov v súvislosti s dovolaním a vyjadrenie žalobcov k dovolaniu, ktorým disponoval od 11. novembra 2019, doručil dovolateľom (žalovaným) až po takmer ročnej nečinnosti, a to 5. októbra 2020. Pozornosti ústavného súdu rovnako neuniklo, že okresný súd definitívne predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní až na tretí pokus, keďže najvyšší súd dvakrát spis vrátil okresnému súdu ako predčasne preložený. Prvýkrát predložil okresný súd súdny spis najvyššiemu súdu 26. októbra 2020, ktorý však bol najvyšším súdom vrátený z dôvodu nesplnenia úplnej poplatkovej povinnosti za dovolanie, následne okresný súd predĺžil spis najvyššiemu súdu 7. januára 2021, ktorý mu ho však vrátil 8. novembra 2021 z dôvodu nepredloženia validného splnomocnenia na zastupovanie dovolateľov v dovolacom konaní. Reálne bol teda spis predložený najvyššiemu súdu až 18. novembra 2021, teda viac ako po dvoch rokoch od doručenia dovolania. Ústavný súd pripomína, že napriek podaniu dovolania bol spor v tomto čase právoplatne skončený a z formálneho hľadiska bola nastolená právna istota sporových strán vrátane sťažovateľov. Na túto okolnosť ústavný súd prihliadol pri posudzovaní návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

26. Následné obdobie od predloženia spisu najvyššiemu súdu až do jeho rozhodnutia (18. novembra 2021 – 31. mája 2023) ústavný súd rovnako nemohol pričítať na zodpovednosť okresnému súdu. Po zrušení uznesenia krajského súdu tento rozhodol opätovne 30. novembra 2023 a spis vrátil okresnému súdu 14. decembra 2023. Okresný súd v súčasnosti vykonáva úkony v súvislosti s podaným dovolaním sťažovateľov.

27. Ústavný súd musel prihliadnúť na aktuálny stav sporu, ktorý v dôsledku kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu a následného kasačného rozhodnutia krajského súdu prebieha znovu na okresnom súde, pričom zrušením skorších právoplatných rozhodnutí sa obnovil u sťažovateľov stav právnej neistoty. Vzhľadom na okolnosti veci a výsledok opravných konaní ústavný súd konštatuje, že aktuálna celková dĺžka konania bola ovplyvnená aj nečinnosťou a nesústređeným postupom okresného súdu. Pri rovnakom výsledku rozhodnutí opravných súdov by bola jeho dĺžka výrazne kratšia, ak by okresný súd postupoval zodpovedne pri predkladaní spisu dovolaciemu súdu (pozri bod 25 tohto nálezu), a preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

28. Ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov, pretože aktuálne vec nie je právoplatne skončená (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie

vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04, IV. ÚS 302/2020).

30. Ústavný súd konštatuje, že v uvedenej veci prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Keďže zbytočné priet'ahy boli spôsobené len čiastočne postupom okresného súdu, a to navyše v čase, keď bola nastolená právna istota s'ťažovateľov, priznal s'ťažovateľom finančné zadost'učinenie v sume každému po 1 000 eur, ktoré im je okresný súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 3 výroku tohto nálezu). V prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadost'učinenia návrhu s'ťažovateľov nevyhoviel (bod 5 výroku tohto nálezu). Na záver ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na jeho viazanosť rozsahom a dôvodmi návrhu (§ 45 zákona o ústavnom súde) nebol oprávnený posudzovať možné porušenie označených práv postupom krajského súdu alebo najvyššieho súdu.

VI.

Trovy konania

31. Ústavný súd podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde uložil okresnému súdu povinnosť nahradiť s'ťažovateľom trovy konania. S'ťažovatelia si vyčíslili trovy konania za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej s'ťažnosti) v hodnote pri troch s'ťažovateľoch po 690,50 eur a režijný paušál v hodnote po 13,73 eur, čo s príslušnou daňou z pridanej hodnoty predstavuje spolu sumu 1 690,15 eur. Ústavný súd preskúmal vyúčtovanie podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Aktuálna výška tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri zastupovaní pred ústavným súdom je 1/4 výpočtového základu (§ 11 ods. 3 vyhlášky). Keďže uplatnený nárok na náhradu trov neprekračuje tarifnú odmenu, priznal ústavný súd s'ťažovateľom náhradu podľa ich vyúčtovania. Celková výška trov podľa vyúčtovania je v sume 1 408,46 eur, k tomu patrí daň z pridanej hodnoty vo výške 281,69 eur, pretože právny zástupca s'ťažovateľov preukázal, že je registrovaným subjektom pre jej platbu. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Libor Duľa
predseda senátu